

zastavila jsem se vždycky a křikla jsem ze všech sil: „Pontusi!“ Tu bylo slyšet slabounké bečení až někde vzadu v ohradě a pak přiletěl Pontus, jak nejrychleji mohl, a vrtěl svým malým ocáskem sem a tam.

Teď je Pontus tak velký, že už nedostává mléko. Jí trávu a chroustá listí a má se úžasně k světu. Určitě z něho jednou bude velký, silný beran.

Kdož ví, možná že dostanu v životě ještě další jehňata. Nebo možná psy nebo kočky nebo králíky. Ale jistě nikoho tak roztomilého, jako je Pontus. Nikdy, nikdy a nikdy nebudu mít někoho tak ráda, jako mám ráda Pontuse.

Pontus jde do školy

Lasse mě rád zlobil a pořád říkal:

„Bylo by ale rozhodně lepší mít psa než jehně.“

Olle samozřejmě držel s ním, protože sám má psa, který se jmenuje Svipp.

„To se ví, že je lepší mít psa,“ řekl Olle.

„To bych ráda věděla proč,“ řekla jsem mu.

„Proč? Protože psy si s sebou člověk může vzít všude,“ řekl Olle. „Jdou za námi, ať se hnem, kam chcem.“

„A Pontus, ten se jen potlouká v ohradě,“ řekl Lasse.

„Ale jehňátko je rozhodně roztomilejší,“ řekla Anna, aby mi pomohla.

„Co z toho člověk má,“ řekl Lasse, „když jenom chodí po palouku v ohradě?“

Takhle jsme si jednoho dne povídali cestou domů ze školy.

Druhý den ráno jsem přišla jako obvykle k ohradě a zavolala jsem na Pontuse, a když zase přiběhl a byl tak roztomilý a miloučký, že by ho člověk snědl, pomyslela jsem si, že bych ho nedala ani za tisíc psů. Ale napadlo mě i něco jiného. Na-

padlo mě, že je to vlastně velká škoda, že Pontus musí pobíhat jen v ohradě a že nikdo nevidí, jak je roztomilý.

Někdy běží Svipp za Ollem až ke škole. To asi proto Olle říkal, že psi za námi chodí, ať se hneme, kam chceme. Jednou nechala paní učitelka Svippa přijít až do třídy a ležet na podlaze u Ollovy lavice.

Ano, to byl ale Svipp! Kdežto chudáček Pontus, ten aby jen cupital po palouce v ohradě. Pil tam právě mléko ze svého plecháče a já myslela na to, jak se Lasse poškleboval a jak nespravedlivé to je, že psi si smějí chodit všude, ale jehňata ne. A když Pontus vypil všechno mléko, rozhodla jsem se, že ho vezmu s sebou do školy. To by Lasse koukal a zašla by mu chuť na další reptání.

Naše škola je ve Storbynu. Je to hezký kus cesty a my chodíme vždycky společně, všechny děti z Bullerbynu. Měla jsem každé ráno co dělat, abych byla včas se vším hotová, když jsem musela ještě zajít do ohrady a nakrmit Pontuse. A tenkrát ráno, když jsem Pontuse chtěla vzít s sebou do školy, už na mě všichni čekali u Ollovy branky.

„Pospěš si, Liso,“ křičela Britta, „nebo přijdeme pozdě!“

A já jsem se obrátila k Pontusovi a křikla jsem:

„Pospěš si, Pontusi, nebo přijdeme pozdě!“

V životě jsem neviděla děti tak překvapené, jako byli Lasse a Bosse a Olle a Britta a Anna, když uviděli Pontuse.

„Kam... kam jde?“ řekl Lasse.

„Do školy,“ řekla jsem. „A tak bude snad už konec těm řečem, že jenom psi chodí všude s sebou.“

To mi věřte, že byli celí zkoprnělí.

„Liso, jseš si jistá, že ti to dnes správně myslí?“ řekl Lasse.

„Ví o tom maminka a tatínek?“ ptal se Bosse.

Když se Bosse zeptal, jestli o tom ví maminka a tatínek, tak jsem se trochu zalekla. Protože na to jsem nepomyslela. Ale Anna spráskla ruce a smála se a řekla, proč by nemohla jehňata jít s sebou do školy zrovna tak jako psi. Ano, právě tak